

DET EKSTRA LIV — Fortællingen fra Mexico

Hvordan får man egentlig et ekstra liv?

Man planlægger det ikke. Man beder ikke om det.

Det kommer, når verden pludselig vælter, og man opdager, at man stadig står op bagefter.

I 2012 rejste vi til Mexico med kameraet som trofast følgesvend. Byen Mexico slog imod os med sin historie, sin larm, sine farver — og de ufattelige stenvure, hvor tonstunge blokke lå så tæt, at *ikke engang et barberblad kunne komme ind i samlingerne*. Det satte tanker i gang: Hvem havde bygget det? Jordboere? Eller noget endnu ældre, endnu større?

Men det var først senere, sydpå, at det virkelige spørgsmål om liv og død meldte sig.

Jeg sad helt foran i bussen, på guidens plads, med frit udsyn til både vejen og afgrunden.

Pedro, chaufføren, var en lille smilende mand, rolig i hænderne, mens han styrede os gennem et landskab af stejle bjergsider. Til højre rejste klippen sig lodret. Til venstre faldt verden væk i et svimlende styrt ned mod floden hundreder af meter nede. Smukt. Og skræmmende.

Vejen slog en blød bue mod højre, og udsynet til modkørende trafik forsvandt et øjeblik. Så — ud af ingenting — dukkede en bus op. Den lå for langt ovre i vores bane.

Alt gik hurtigt. For hurtigt.

Sammenstødet ramte os i venstre forside. Et hårdt slag, et ryk, et brøl af metal. Den anden bus forsvandt bagud, men vores blev kastet ud mod afgrunden. Jeg mærkede det tydeligt: kursen var sat mod det tomme rum.

Jeg nåede at tænke: *Det var så det liv.*

“Forruden splintredes i tusind stykker.”

Pedro greb rattet, drejede febrilsk til højre, som om han kunne hive os tilbage med ren vilje. Men vi var allerede ude over kanten. Floden lå dernede som en mørk stribe, og luften mellem os og den var alt for tynd.

Så skete det uforklarlige.

Bussen ændrede retning. Ikke meget, men nok. Et skurrende, metallisk skrig lød under os, som om noget i undervognen greb fat i vejen. Og pludselig — helt ubegribeligt — stod vi stille. To meter fra klippesiden. Ikke i afgrunden. Ikke i floden. Men i live.

Døren var revet af. Forruden væk. Støv hang i luften som røg efter et slag. Og så kom stilheden.

“Knusende ro – stilhed – hvad tænker man.”

Jeg vidste det med det samme:

Det her var begyndelsen på noget andet.

Det ekstra liv. Det liv man ikke havde regnet med at få, men som man alligevel står med i hænderne, mens hjertet langsomt finder tilbage til sin rytme.

Frits Skov

Ebeltoft